

עפ"א 22292/11/16 - אייל רוזנברג נגד עירית תל-אביב-יפו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 22292-11-16 רוזנברג נ' עירית תל-אביב-יפו

לפני	כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
המערער	אייל רוזנברג
	ע"י ב"כ עו"ד חגי קלעי
נגד	עירית תל-אביב-יפו
המשיבה	ע"י ב"כ עו"ד נעמה בנצקי

פסק דין

בפני ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל-אביב (כב' השופט מ.בן חיים) מיום 27.9.16, לפיו הורשע המערער בחניה במקום בו מוצב תמרור פריקה וטעינה, הורדה והעלאת נוסעים לאוטובוסים, ונגזר עליו קנס בסך 350 ₪.

הרקע

המערער הגיש לבית משפט קמא בקשה לביטול האישום בגין טענות מקדמיות שהעלה. במועד הדיון ביום 29.12.15 קיבלו הצדדים את הצעת בית משפט קמא לפיה במקום שמיעת ראיות, המשיבה תמציא למערער תעודת עובד ציבור "שלפיה הצילום של התמרור שיופיע באותה תעודת עובד ציבור הוא זהה לתמרור שסומן על ידי בית משפט "א" באופן שניתן לזהות את הכיתוב בשלט הצהוב שמתחת לעיגול התמרור". בית משפט קמא יתן את הכרעת הדין לאחר שתוגש אותה תעודת עובד ציבור כמפורט לעיל. לאחר שקיבל את תעודת עובד ציבור דן נתן בית משפט קמא את הכרעת דינו והרשיע את המערער.

ביום 23.2.16 נתן בית משפט קמא החלטה בבקשתו של המערער לקבל חומר חקירה נוסף וציין כי הכרעת הדין כבר ניתנה בתיק זה ואם מבקש המערער מסמכים נוספים הנוגעים להצבת התמרורים אין מדובר בחומר חקירה ועליו לפנות לאגף החניה.

ביום 27.9.16 נשמעו טיעונים לעונש וניתן גזר הדין.

המערער חזר על טיעוניו וציין כי לאור העובדה שהתמרור הוצב על פי שיקול דעתו של קצין המשטרה ולא לבקשת

הגורם שמיועד לפרוק ולטעון במקום, הפגיעה באינטרס הציבורי זניחה ולא קיימת.

להלן בקצרה טיעוני המערער:

1. התמרור האוסר חניה לא היה תקף משום שהוצב לפי החלטת קצין משטרה וללא דיון או החלטה ברשות התמרור המקומי.
2. המצב הסטטוטורי נודע למערער רק לאחר מתן הכרעת הדין והמערער ביקש מבית משפט קמא לבטל את הכרעת הדין אך בקשתו סורבה.
3. הסמכות המוקנית לקצין משטרה בתקנות לקביעת תמרורים מצומצמת, קצין משטרה רשאי להציב תמרור זמני הנושא סימון מטעם משטרת ישראל. התמרור שהוצב איננו נושא סימון כזה, הוא אף הוצג כתמרור קבע ועל כן לא היה תקף במועד הרלבנטי.

דין והכרעה:

המערער הואשם בעבירה על סעיף 6 (א)(2) לחוק העזר לתל אביב יפו (העמדת רכב וחנייתו) תשמ"ד - 1983. על פי עובדות כתב האישום החנה רכבו במקום בו החניה אסורה על פי תמרור אין עצירה. המערער הודה כי הרכב שנראה בתמונות שצורפו לדוח הפקח (ת/1) הוא רכבו. בבית משפט קמא טען המערער כי מדיניות המשיבה כמפורט במסמך המדיניות אותה כינה "מדיניות אי הפללה", עומדת לו להגנה. בית משפט קמא קבע בהכרעת דינו ובדין קבע זאת כי המסמך דנן איננו משמש היתר לחניה אסורה על פי חוקי התעבורה, מדובר בהנחיות בלבד בנוגע לסדר העדיפויות באכיפת חוקי החניה, במקומות שונים ובשעות מסוימות. אין במסמך זה פטור כלשהוא מהוראות החוק או חיסיון מפני הפללה.

עוד קבע בית משפט קמא כי המערער לא היה מודע כלל לתוכן המסמך בעת ביצוע העבירה כך שלא ניתן לטעון כי הסתמך עליו.

הטענות שהועלו על ידי המערער בכתב הערעור כמפורט לעיל, הועלו לראשונה בערעור. לטענת המערער הן נודעו לו לאחר שקיבל את מכתבו של רפ"ק אוחיון בענין הצבת התמרור נשוא הדיון.

יוער כי רק לאחר שנשלחה למערער תעודת עובד ציבור כפי שסוכם בין הצדדים, לפיה צילום התמרור שהוצג בדיון הוא אכן התמרור שהוצב במקום, החליט לבקש מסמכים נוספים והגיש בקשה ביום 15.3.16 לבית משפט קמא לאחר הרשעתו ובה נטען כי המסמכים הנוספים נחוצים לו לצורך הטיעונים לעונש.

בית משפט קמא נעתר לו. בהמשך כאמור, ביום 4.6.16 הגיש המערער בקשה נוספת, לביטול הכרעת הדין ובקשה זו נדחתה על ידי בית משפט קמא.

בצדק דחה בית משפט קמא את בקשתו של המערער לביטול הכרעת הדין. באמרת אגב יאמר כי לא היה כל צורך להעתר לבקשה לקבלת מסמכים לאחר מתן הכרעת הדין.

המערער הגיע להסדר דיוני במועד ההקראה, קיבל את הצעת בית משפט קמא לקבל תעודת עובד ציבור כמפורט לעיל, במקום לשמוע ראיות בתיק. דבר לא מנע ממנו לבקש מסמכים כראות עיניו הן לפני מועד הדיון או במועד ההקראה. המערער אף יכול היה לפנות לבית המשפט המוסמך ולבקש את כל המסמכים הנוגעים להצבת התמרוך ולתקינותו לפי חוק חופש המידע. המערער לא עשה זאת, למרות שלפי טענתו שיער כבר מלכתחילה כי התמרוך דנן הוצב במקום שלא כדין מטעם זה או אחר, לא דרש את המסמכים הללו בעוד מועד.

וזאת ועוד, בדיון מיום 29.12.15 (עמ' 3 לפרוטוקול) אף טען המערער: **"...לא טענתי נגד תוקף התמרוך..."**.

לא ניתן להתרשל בניהול ההליכים, להגיע להסדר דיוני, לאחר מכן לדרוש מסמכים טיפין טיפין, באיחור רב ולבקש את ביטול הכרעת הדין שניתנה לאחר הסדר דיוני בין הצדדים מהטעם שהתמרוך איננו חוקי לטענת המערער, על פי המסמכים המאוחרים שהתקבלו לאחר מתן הכרעת הדין. וזאת כאמור לאחר שבדיון טען כי אין לו טענות לגבי תוקפו של התמרוך.

לרשות עומדת חזקת התקינות בנוגע לפעולותיה, לרבות הצבת תמרוכים והנטל להוכיח כי תמרוך זה או אחר איננו חוקי, מוטל על המערער. היה עליו לעשות כן במהלך הדיון ולפני מתן הכרעת הדין, אולם הוא לא עשה זאת.

בענין זה חל גם הכלל בנוגע לסופיות הדיון. העובדה שהגיעו לידי המערער מסמכים נוספים, שניתן היה לקבלם עוד לפני הדיון, איננה עילה לביטול הכרעת הדין וחידוש הדיון.

בנסיבות הללו לא שגה בית משפט קמא לא בהכרעת הדין ולא בהחלטתו שלא לבטלה. לענין גזר הדין, בהתחשב בנסיבות הענין ובהתנהלותו של המערער, הקנס שנגזר עליו מידתי וסביר ביותר.

אשר על כן אני דוחה את הערעור.

ניתן היום, ה' שבט תשע"ז, 01 פברואר 2017, בהעדר הצדדים.